MEKKE EVLERİNİN ÜZÜNTÜSÜ

Ay, gökyüzünde pırıl pırıl parlıyordu. Yıldızlar da öyle. Tıpkı birer mücevher gibi. Bu aydınlıkta çöl, tatlı bir güzelliğe bürünmüştü. Mekke'nin evleri de bu güzellikten nasibini almıştı. Bir kısmı taştan, bir kısmı da tahtadan yapılan bu evler, aralarında güzel güzel sohbet ediyorlardı.



Bu arada birinin tahta gıcırtılı sesi, diğerlerinin çatı uğultulu sesine karışıyordu. Bir ara Küçük Ev, uzaklara daldı gitti. Pencerelerinde sanki eski günlerin hayali belirdi. Büyük Ev ona baktı ve:

– Ne o Küçük Ev, yine daldın gittin, dedi.

Küçük Ev cevap verdi:

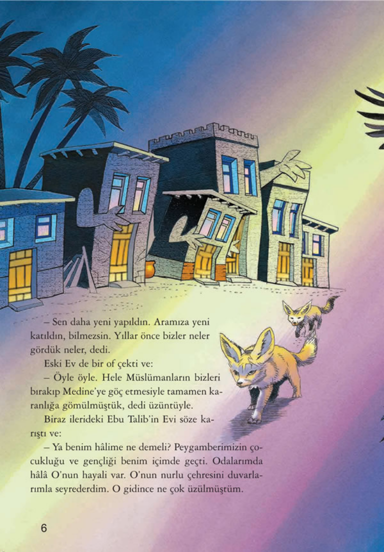
– Eski günleri hatırladım da. Hani şu Mekke'de yalnız kaldığımız günleri.

Yeni bir ev söze karıştı:



– Hangi günlerden bahsediyorsunuz siz?
Küçük Ev:





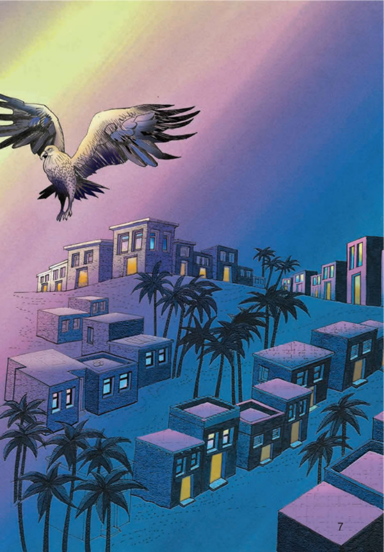
– Sen daha yeni yapıldın. Aramıza yeni katıldın, bilmezsin. Yıllar önce bizler neler gördük neler, dedi.

Eski Ev de bir of çekti ve:

– Öyle öyle. Hele Müslümanların bizleri bırakıp Medine'ye göç etmesiyle tamamen karanlığa gömülmüştük, dedi üzüntüyle.

Biraz ilerideki Ebu Talib'in Evi söze karıştı ve:

– Ya benim hâlime ne demeli? Peygamberimizin çocukluğu ve gençliği benim içimde geçti. Odalarımda hâlâ O'nun hayali var. O'nun nurlu çehresini duvarlarımla seyrederdim. O gidince ne çok üzülmüştüm.







Hazreti Hatice'nin Evi:

– Öyle, öyle. Bu acıyı çekmeyen bilmez. Ben de senin gibi dertliyim. O benim içimde de uzun yıllar yaşadı. Ama sonra Medine'ye göç etti. O benim içimde yaşarken ilk vahiyler geldi. Hâlâ odalarımda o ilahî sesin yankıları dolaşır. O gidince birden derin bir boşluğa düştüm. Cebrail Aleyhisselâm artık bana gelmez oldu. Çünkü o gül yüzlü Nebi, artık penceremden o kutlu misafiri gözlemiyordu. Çünkü O artık uzaklardaydı. Her bir taşım, her bir parçam O'nun hasretiyle yanıp tutuştu yıllar yılı.

Yeni Ev:

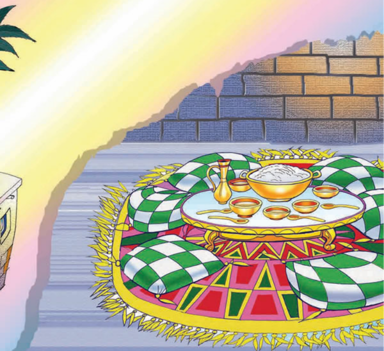


– Ben yeni bir evim. Bana o hatıralardan birini anlatır mısın? Belki ben de senden duyduklarımı o günleri görmeyen başka evlere anlatırım.

Hazreti Hatice'nin evi:

– Elbette, dedi ve anlatmaya başladı:

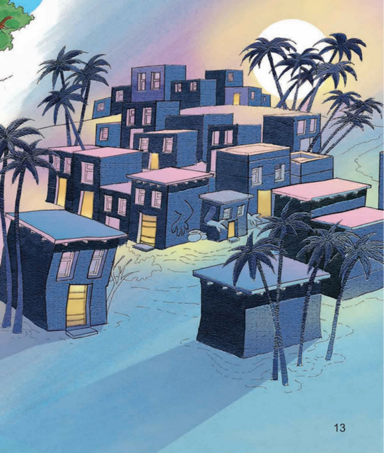
– Hazreti Peygamber uzun süreden beri Hira Mağarası'na çekilmiş ibadet ediyordu. Bazen yanına yiyecek alıp günlerce mağarada kalıyordu. Bazen de gidiyor ve kısa bir süre sonra dönüyordu. İşte böyle günlerden biriydi. O nur yüzlü Peygamber, korku ve endişe ile eve geldi. Odasına girdi. Tir tir titriyordu. Hazreti Hatice onun bu hâlini görünce tedirgin olmuştu.



Bitkin bir hâlde yatağına uzanan Peygamber Efendimiz, ona "Beni ört ya Hatice." dedi. Hazreti Hatice de onun üstünü örttü. Hazreti Peygamber örtünün altında hâlâ titriyordu. Biraz sakinleşince başından geçenleri Hazreti Hatice'ye anlatmaya başladı. Hira Mağarası'nda yanına adının Cebrail olduğunu söyleyen bir melek geldiğini söyledi. Sonra da meleğin



kendisine söylediklerini tekrarladı: "Oku! Yaratan Rabbinin adıyla oku. O Rabbin ki insanı bir kan pıhtısından yarattı. Rabbin sonsuz kerem sahibidir. O insana kalemle yazmayı öğretendir." Sonra da başına kötü bir şey gelmesinden korktuğunu söyledi.





Yeni Ev, heyecanla sordu:
– Peki, Hazreti Hatice ne yaptı bu durum karşısında?
Eski günleri hatırlayınca Hazreti Hatice'nin Evi de heyecanlanmıştı:



– Hazreti Hatice, Allah Resûlünü teselli etti. Ona şöyle dedi: "Allah, senin gibi bir kulunu hiçbir zaman utandırmaz. Çünkü sen sözün doğrusunu söylersin. Emaneti korursun. Akrabanla yakından ilgilenirsin. Komşularına nazik davranırsın. Felâkete uğrayan insanlara iyilik edersin. Sabret. Ben senin bu ümmetin peygamberi olacağını ümit ediyorum." Hazreti Hatice'nin bu sözleri üzerine Allah Resûlü rahatladı.

Yeni Ev atıldı:

– Ne kadar güzel bir hatıra. Keşke ben de senin gibi böyle hatıralarla dopdolu olsaydım. Taşımla toprağımla Peygamber Efendimize ahirette şahitlik ederdim, dedi.

Hazreti Hatice'nin Evi gülümseyerek:

– Üzülme, sen de benden duyduklarınla şahitlik edersin, dedi.

Bu sırada bir evin onlara seslendiğini fark ettiler. Bu Erkam'ın Evi idi:







– Hey arkadaşlar beni unutmayın, dedi.

Evler hep birlikte pencereleriyle ona baktılar. Hep bir ağızdan:

– Seni nasıl unutabiliriz, dediler.

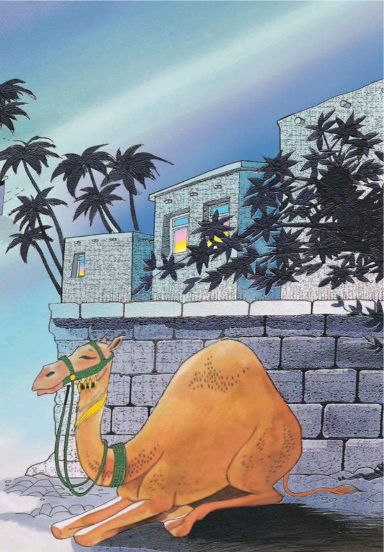
Erkam'ın Evi:

– Benim de odalarımda vahiy meleğinin sesi yankılanır hâlâ. Sahabilerin benim içimde Kur'ân âyetlerini birbirine okumalarını sanki bugün gibi duyuyorum. Ah o günler ne günlerdi, dedi ve iç geçirdi.

Yeni Ev:

– Sen de bir hatıranı anlatır mısın bize, dedi.

– Elbette dedi, Erkam'ın Evi. Sonra da anlatmaya başladı:





– Bir gün Hazreti Ömer'in Peygamberimizi aradığını duymuştuk. O zamanlar Hazreti Ömer henüz Müslüman olmamıştı. Meğer Peygamber Efendimizi öldürmek için arıyormuş. Kardeşi Fatıma'nın evine gitmiş. Eniştesi ve kardeşi Kur'ân okuyorlarmış. İçeri girip onları dövmüş. Ama kapıdan girerken duyduğu Kur'ân sesi onu çok etkilemiş. Oradan çıkmış ve bana doğru ilerlemeye başlamış.

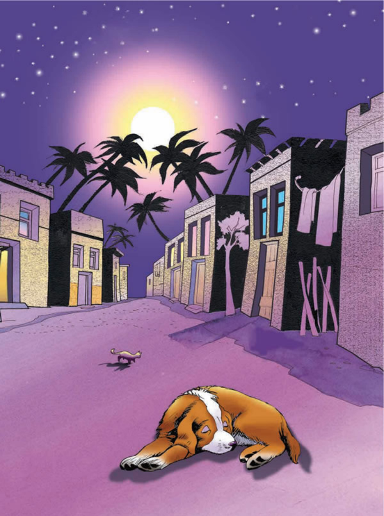
Benim önüme geldiğinde çok durgun bir hâli vardı. Kapımda durdu ve içeri girmek için izin istedi. Sahabiler önce kapımı açmak istemediler. Ama Hazreti Hamza, "Kapıyı açın, gelen Ömer de olsa geleceği varsa göreceği de vardır." dedi. Onlar da kapıyı açtılar.

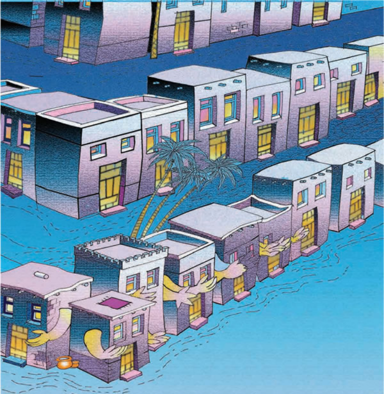




Hazreti Ömer içeri girdi. Önce upuzun boyuyla salonun ortasında durdu. Etrafına baktı. Herkes tedirgin bir şekilde onu seyrediyordu. Gözleriyle nur yüzlü Peygamberi aradı ve buldu. Hazreti Hamza'nın eli kılıcındaydı. Hazreti Ömer, Peygamber Efendimize doğru yürüdü.

Gözlerinde yaş vardı. İki büklüm oldu. Eğildi ve hıçkırıklara boğularak Peygamberin elini tuttu. Sonra, "Bana da bu dine girmenin yolunu öğret ya Resûlûllah" dedi.





O kelime-i şehadeti söylediği zaman bütün sahabiler sevinçten uçacak gibi olmuştu. Her birinin dudaklarında tekbirler ve kelime-i tevhitler yükseliyordu. Hâlâ o sesleri duvarlarımda, tavanlarımda duyar gibiyim, dedi.

Onlar böyle konuşurken gökten ay seslendi:

– Arkadaşlar! Gecenin geç vaktinde neler konuşuyorsunuz böyle. Bakın herkes uyudu. Haydi, artık sizler de uyuyun. Sesinizle müminleri uyandıracaksınız.

Evler:

– Peki, dediler ve ay ışığı altında tatlı bir uykuya daldılar.